

Skrivena povijest četrdesetog retka - broja dvadeset i četiri

Ezekiel broj pet

Jeff Pippenger

2026-08-10

U odlomku iz Testimonies, svezak peti, koji razmatramo već nekoliko članaka, obaviješteni smo o viđenju hrama danom Ezekielu, Izaiji i Ivanu:

„Ove su pouke za našu korist. Trebamo svoju vjeru osloniti na Boga, jer je upravo pred nama vrijeme koje će iskušati duše ljudi. Krist je na Maslinskoj gori iznio strašne sudove koji su trebali prethoditi Njegovu drugom dolasku: ‘Čut ćete za ratove i glasove o ratovima.’ ‘Narod će ustati protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; i bit će gladi, pošasti i potresa na raznim mjestima. A sve je to početak nevolja.’ Premda su se ta proročanstva djelomično ispunila pri razorenju Jeruzalema, ona se izravnije odnose na posljednje dane.”

Deveti av

Tiša be-Av, što na hebrejskom znači „deveti dan Ava”, jest židovski dan koji obilježava uništenje i Prvoga Hrama od strane Babilonaca 586. pr. Kr. i Drugoga Hrama od strane Tita godine 70. Oba su se uništenja dogodila na isti kalendarski datum — devetoga dana hebrejskoga mjeseca Ava (koji obično pada u srpnju ili kolovozu prema gregorijanskom kalendaru). Kada sestra White usklađuje razorenje Jeruzalema s „vremenom koje će okušati duše ljudi” u posljednjim danima, ona označuje dva razorenja koja oba predočuju uskoro nadolazeći zakon o nedjelji.

Šesnaesti redak jedanaestog poglavlja Daniela predstavlja taj nedjeljni zakon i podudara se s četrdeset i prvim retkom. U Ezekielu se razorenje Jeruzalema koristi kako bi se prikazalo razdvajanje mudrih i ludih djevica pri nedjeljnom zakonu. Ezekiel je bio sužanj u Babilonu kada je čudesno bio prenesen u Jeruzalem da promatra upravo to razdvajanje u osmom do jedanaestom poglavlju.

I dogodi se šeste godine, šestoga mjeseca, petoga dana u mjesecu, dok sjedjeh u svojoj kući i starješine Judine sjedahu preda mnom, da ruka Gospodina Boga pade ondje na me. Tada pogledah, i gle, lik kao pojava ognja: od pojave njegovih bokova pa naniže, oganj; a od njegovih bokova pa naviše, kao pojava svjetlosti, kao boja jantara. I pruži nešto poput ruke te me uze za pramen kose na mojoj glavi; i duh me podiže između zemlje i neba te me u viđenjima Božjim odvede u Jeruzalem, do ulaza unutarnjih vrata koja gledaju prema sjeveru; gdje bijaše mjesto lika ljubomore, koji izaziva ljubomoru. Ezekiel 8:1–3.

Četiri poglavlja od osmog do jedanaestog opisuju razdvajanje, a sestra White, komentirajući Ezekiela deveto poglavlje, utvrđuje ne samo da je to isto pečačenje kao u sedmom poglavlju Otkrivenja, nego i da Jeruzalem predstavlja laodicejsku Crkvu adventista sedmoga dana u posljednjim danima.

„Skupina koja ne osjeća žalost zbog vlastitoga duhovnog opadanja, niti tuguje zbog grijeha drugih, bit će ostavljena bez Božjega pečata. Gospodin daje nalog svojim glasnicima, ljudima s oružjem za ubijanje u rukama: ‘Pođite za njim kroz grad i ubijajte: neka oko vaše ne šteti, niti imajte sažaljenja: sasvim pobijte stare i mlade, i djevojke, i malu djecu, i žene; ali ne prilazite nijednomu čovjeku na kojemu je znak; i počnite od Mojega svetišta. Tada počeše od starih ljudi koji bijahu pred Domom.’”

„Ovdje vidimo da je crkva — svetište Gospodnje — prva osjetila udar Božjega gnjeva. Starješine, oni kojima je Bog dao veliku svjetlost i koji su stajali kao čuvari duhovnih interesa naroda, iznevjerili su svoje povjerenje. Zauzeli su stajalište da ne trebamo očekivati čudesa i vidljivo očitovanje Božje sile kao u prijašnjim danima. Vremena su se promijenila. Ove riječi učvršćuju njihovu nevjeru te oni govore: Gospodin neće učiniti dobro niti će učiniti zlo. On je odviše milosrdan da bi pohodio svoj narod sudom. Tako je ‘Mir i sigurnost’ poklič ljudi koji više nikada neće podići svoj glas kao trubu da pokažu Božjemu narodu njegove prijestupe i domu Jakovljevu njegove grijehe. Ti nijemi psi koji nisu htjeli lajati upravo su oni koji osjećaju pravednu osvetu uvrijeđenoga Boga. Muškarci, djevojke i mala djeca svi zajedno propadaju.”

„Odvratnosti zbog kojih su vjerni uzdisali i plakali bile su sve ono što se moglo razabrati ograničenim ljudskim očima, ali daleko najgori grijesi, oni koji su izazivali revnost čistoga i svetoga Boga, bili su neotkriveni. Veliki Ispitivač srdaca zna svaki grijeh počinjen potajno od strane onih koji čine bezakonje. Te osobe počinju se osjećati sigurnima u svojim obmanama i, zbog Njegove dugotrpnosti, govore da Gospodin ne vidi, a zatim postupaju kao da je napustio zemlju. Ali On će razotkriti njihovo licemjerje i otvoriti pred drugima one grijehe koje su tako brižljivo skrivali.“

„Nikakva nadmoć po činu, dostojanstvu ili svjetovnoj mudrosti, nikakav položaj u svetoj službi, neće sačuvati ljude od žrtvovanja načela kad su prepušteni vlastitim prijevarnim srcima. Oni koje se smatralo dostojnima i pravednima pokazuju se kao kolovođe u otpadništvu i kao primjeri ravnodušnosti te zloporabe Božjih milosti. Njihov bezbožni put On više neće trpjeti, i u svojem gnjevu postupa s njima bez milosti.”

„Gospodin nevoljko uskraćuje svoju prisutnost onima koji su bili blagoslovljeni velikim svjetlom i koji su osjetili silu riječi u služenju drugima. Nekoć su bili Njegovi vjerni sluga, obdareni Njegovom prisutnošću i vodstvom; ali su se odvratili od Njega i odveli druge u zabludu, te su stoga dovedeni pod božansko negodovanje.” Testimonies, sv. 5, 211, 212.

Cijela knjiga Ezekielova smještena je u kontekst razorenja Jeruzalema. U Ezekielovu svjedočanstvu posebno je označena opsada Nebukadnezara koja je trajala godinu i pol, no „izravnija primjena” Isusova upozorenja u Mateju dvadeset četvrtom poglavlju odnosi se na posljednje dane. U Ezekielu se ta linija istine nalazi u dvadeset četvrtom poglavlju.

15. siječnja 588. pr. Kr.

Opet, devete godine, desetoga mjeseca, desetoga dana u mjesecu, dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, zapiši ime ovoga dana, upravo ovoga istog dana: kralj babilonski podiže se na Jeruzalem upravo ovoga istog dana. Ezekiel 24,1.2.

Na ovaj datum, koji je također utvrđen na temelju drugih biblijskih svjedočanstava, započela je opsada od osamnaest mjeseci. Riječ Gospodnja koja je toga dana došla Ezekielu sastojala se od prispodobe o krvavom gradu, prikazane loncem koji vrije, nakon čega slijedi velika vatra. Prispodoba jasno predstavlja sud nad Jeruzalemom, a u istom poglavlju nakon nje slijedi i to da je Ezekielova žena smrtnim udarcem položena u počinak kao znak da je započela opsada koja će naposljetku uništiti Svetište.

I opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, evo, ja ti jednim udarcem uzimam milinu tvojih očiju; ipak nećeš tugovati ni plakati, niti će suze tvoje teći. Suzdrži se od jauka, ne čini žalosti za mrtvima, zaveži svoj oglavak na sebi i obuj obuću na svoje noge, ne pokrivaj svojih usana i ne jedi kruha ljudskog. Tako sam ujutro govorio narodu; a navečer mi umrije žena; i ujutro učinih kako mi bijaše zapovjedbena. Ezekiel 24:15–18.

Tada su ljudi oko Ezekielu upitali za značenje prispodobe i smrti njegove žene.

I narod mi reče: „Nećeš li nam kazati što nam to znači, da tako činiš?” Tada im odgovorih: „Dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Reci domu Izraelovu: Ovako govori Gospodin Jahve: Evo, oskvrnut ću svoje svetište, ponos vaše snage, želju vaših očiju i ono što vaša duša žali; a vaši sinovi i vaše kćeri koje ste ostavili past će od mača.” Ezekiel 24,19–21.

U odlomku se i Ezekielova žena i Svetište označuju kao „milina tvojih očiju”. Biblijski povjesničari utvrđuju da je opsada trajala osamnaest mjeseci, dok su opsade Cestija i Tita trajale četiri godine, od godine 66. do godine 70. Pomno računanje vremena od prve Cestijeve opsade do razorenja iznosi tri i pol godine, ali pri primjeni „uključivog računanja”, koje je u Bibliji najčešće primjenjivan način računanja, to su četiri godine. Poznavanje da su oba načina računanja valjana omogućuje nam da vidimo i tri i pol godine od Cestija do Tita i također četiri godine.

Imamo dva svjedoka nedjeljnoga zakona u dvama razorenjima Jeruzalema, a pojedinosti obiju povijesti treba primijeniti na uskoro dolazeći nedjeljni zakon — gdje će Laodiceja biti izbačena iz usta Gospodnjih. Početak opsade Nabukodonozorove obilježen je smrću Ezekielove žene. Prilikom njezine smrti, Ezekielu je bilo zapovjedbena da ne tuguje javno, jer je on bio znak Židovima koji su bili odvedeni u sužanjstvo.

Početak četverogodišnjeg razdoblja od 66. do 70. godine označen je znakom gadosti pustoši, koji je bio znak kršćanima u Jeruzalemu da pobjegnu.

Kada dakle ugledate gnusobu pustoši, o kojoj je govorio prorok Daniel, gdje stoji na svetome mjestu — tko čita, neka razumije — tada neka oni koji budu u Judeji bježe u gore. Matej 24,15.16.

Dvije opsade koje se jasno podudaraju jedna s drugom, i obje opsade sadrže „znak“ na početku opsade. Kada Ezekiel objašnjava što je značila smrt njegove žene i izostanak tugovanja s njegove strane, objasnio je, a zatim zabilježio:

Tako vam je Ezekiel znak: prema svemu što je učinio, tako ćete i vi činiti; i kad to dođe, znat ćete da sam ja Gospodin Bog. Ezekiel 24,24.

Znak smrti Ezekielove žene bio je poistovjećenje s uskoro nadolazećim razorenjem Jeruzalema i hrama te sa zarobljeništvom u Babilonu koje je uslijedilo. Znak grozote pustoši, o kojoj je govorio Daniel, bio je upozorenje da se pobjegne od razorenja, ali obje opsade imaju znak na početku.

Prije uskoro nadolazećega zakona o nedjelji bit će proročanska opsada, a smrt Ezekielove žene simbol je da je laodicejska Crkva adventista sedmoga dana u potpunosti mimoidena; dok je Ezekiel simbol sto četrdeset i četiri tisuće i simbol stijega koji se podiže na početku opsade. Ezekiel je stijeg sto četrdeset i četiri tisuće na početku opsade Babilona, a znak gnusobe pustoši na početku jest „znak” Rima. Jedan znak govori o unutarnjem upozorenju, a drugi o vanjskom upozorenju. Svakako je postojalo upozorenje kršćanima godine 66., ali znak upozorenja bio je Rim. Znak u uništenju Babilona bila je Ezekielova žena. Rim je skupina onih koji primaju žig zvijeri, a Ezekiel znak onih koji primaju pečat Božji.

Dva završna razdoblja

Prva opsada trajala je osamnaest mjeseci, a druga opsada trajala je četiri godine. Obje opsade nalaze svoje „izravnije“ ispunjenje u posljednjim danima, i obje su opsade izravno povezane s proročanstvom o tristo devedeset i jednoj godini i petnaest dana koje se nalazi u Otkrivenju 9,15.

Početak pet mjeseci iz Otkrivenja 9, redak 10 uključivao je povijest koja označava razdoblje od trideset i osam godina, koje kulminira četverogodišnjom opsadom, koja je povezana s brojem trideset i osam, te je označilo uzdizanje islama. Ta četverogodišnja opsada nalazi svoju protusliku u povijesti koja je započela kada je završilo sto pedeset godina (pet mjeseci) i započelo tristo devedeset i jedna godina i petnaest dana. Započela je 27. srpnja 1449., a četiri godine poslije islam je doveo pedeset i pet dana opsade protiv Carigrada, koja je završila 29. svibnja 1453.

Kada je vremensko proročanstvo koje je započelo 27. srpnja 1449. završilo 11. kolovoza 1844., četiri godine pokreta prvoga i drugoga anđela od 1840. do 1844. uskladile su se s četverogodišnjom opsadom od 1333. do 1337., a također i s četverogodišnjim razdobljem od 1449. do 1453. Ta tri svjedoka, koji su svi izravno dio iste proročke linije, predstavljaju simbolično četverogodišnje razdoblje u kojem se pokret prvoga i drugoga anđela od 1840. do 1844. ponavlja u povijesti pokreta trećega anđela. Ta tri svjedoka predložuju četverogodišnju opsadu u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće. To je četverogodišnje razdoblje također oslikano opsadama Jeruzalema 66. i 70. godine.

Početak četverogodišnje opsade od strane Cestija 66. godine, a zatim njezin završetak od strane Tita 70. godine, tvori simbol alfe i simbol omega za razdoblje od četiri godine. To isto razdoblje također je prikazano kao tri i pol godine, što je pak usklađeno s tri i pol proročkim godinama tijekom kojih je papinski Rim gazio Svetište.

Ali vanjsko predvorje hrama izostavi i ne mjeri ga, jer je dano poganima; i oni će gaziti sveti grad četrdeset i dva mjeseca. I dat ću vlast svojim dvama svjedocima, i oni će prorokovati tisuću dvjesto i šezdeset dana, obučeni u kostrijet. Otkrivenje 11: 2, 3.

I past će od oštrice mača i bit će odvedeni u sužanjstvo među sve narode; i Jeruzalem će gaziti pogani dok se ne navrše vremena pogana. Luka 21,24.

Bitno je zapaziti da na razdoblje predstavljeno simbolom alfa Cestija do simbola omega Tita primjenjujem i „uključivo” i „isključivo” računanje. To pokazuje da su dvije primjene vremena prikazane jednom poviješću. Ovim smo se biblijskim načelom već bavili kada smo razmatrali (prije mnogo članaka) vrijeme između Isusova posjeta Cezareji Filipovoj (Paniju) i Njegova odlaska na Goru preobraženja. Dva biblijska autora bilježe šest dana, a jedan osam dana.

I nakon šest dana Isus uze Petra, Jakova i Ivana, njegova brata, te ih povede nasamo na visoku goru. Matej 17,1.

I nakon šest dana Isus uze sa sobom Petra, Jakova i Ivana te ih povede same, nasamo, na visoku goru; i preobrazi se pred njima. Marko 9,2.

I otprilike osam dana nakon ovih riječi, uze Petra i Ivana i Jakova te uzade na goru da se pomoli. Luka 9:28.

Uništenje Jeruzalema ima „izravniju“ primjenu na posljednje dane, a to uništenje ima dva svjedoka, predstavljena Babilonom i Rimom. Ta se dva svjedoka međusobno usklađuju, ali pružaju različite i bitne proročke značajke kako bi pojačali istinu. Opsada od strane Rima (66. do 70.) trajala je četiri godine, što također predstavlja tri i pol godine. Te tri i pol godine povezane su s gaženjem Svetišta i vojske, koje su izvršili i poganstvo i papinstvo. Gaženje od strane papinstva trajalo je tri i pol simbolične godine, kako je predloženo doslovnim trima i pol godinama u opsadi od strane Rima.

Ta četverogodišnja opsada također je povezana s četverogodišnjim razdobljima vezanima uz proročku liniju koja označava uzdizanje islama, a potom uzdizanje pokreta prvoga i drugoga, a zatim i trećega anđela. Od Cestija do Tita presijeca se s kotačem papinskoga Rima, a također i s kotačem islama. Kotač Rima i tri i pol godine Cestija i Tita presijecaju se s tri i pol simbolične godine papinskoga Rima, čime se tako prepoznaju dva entiteta, poganski i papinski Rim. Kotač islama povezan je s istom poviješću, shvaćenom kao četiri godine, ali kao i s kotačem Rima u toj povijesti, islam je povezan s drugom silom podložnom kotaču islama — a to je adventizam. Razdoblje od tri i pol godine predstavlja Rim u objema njegovim fazama, a četverogodišnje razdoblje predstavlja islam i adventizam. Poganski i papinski Rim ne mogu se proročki razdvojiti, niti se mogu razdvojiti islam i adventizam.

To proročki zahtijeva da, kada razmatramo opsadu Babilona, u prikazu osamnaestomjesečne opsade budu uočena dva razumijevanja vremena. Dva prikaza vremena u opsadi koju je donio Rim proročki zahtijevaju dva prikaza vremena u opsadi koju je donio Nabukodonozor. Nabukodonozorova opsada od osamnaest mjeseci također se može razumjeti kao simbol jedne i pol godine. Osamnaest mjeseci jest jedna i pol godina, a jedna i pol može se izraziti kao 1,5 godina. Nabukodonozorova opsada bila je i osamnaest mjeseci i jedna točka pet (1,5) godina.

Osamnaest mjeseci odnosi se na silu koja je trebala pogaziti Jeruzalem, a 1,5 godina odnosi se na islam. Proročki kotač računanja koji prepoznaje osamnaest mjeseci prepoznaje Babilon, a drugi proročki kotač računanja prepoznaje islam. Još nismo iznijeli objašnjenje kako dolazimo do primjene 1,5 godine u vezi s islamom, ali valja primijetiti da su ta dva računanja vremena u

razorenju koje je donio Rim povezana s proročkim kotačem Rima, (i poganskog i papinskog), a drugo računanje povezano je s proročkim kotačem islama. Ta se obilježja nalaze i u alfa i omega razorenjima Jeruzalema.

Četverogodišnja opsada Jeruzalema pod Cestijem i Titom predstavlja završetak jedne proročke linije koja je započela tridesetomogodišnjim razdobljem, a koje je završilo četverogodišnjom opsadom što simbolizira uzdignuće islama; te završno četverogodišnje razdoblje u toj istoj liniji predstavlja uzdignuće stijega sto četrdeset i četiri tisuće.

O ovim ćemo stvarima nastaviti u sljedećem članku.